

Félelmetes hasonlóság 1920-2012

1920 februárját írjuk. Bécsben összeül az egyik legnagyobb európai szakszervezeti tömörülés, a postás internacionálé. Fő téma a magyarországi "fehérterror" elítélése, majd február 8-án 14 órakor bojkottot hirdetnek Magyarország ellen. Ez volt a jeladás. Márciusban az amszterdami Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség úgy döntött, hogy "felhívja az entente hatalmak kormányait, lépjenek közbe a magyar kormányról, és bírják szakításra eddig követett belpolitikájával". Kijelentették továbbá, ha felszólításuk eredménytelen marad, "Magyarországot teljes bojkott alá fogja."

Értesítette ugyanekkor valamennyi ország munkásszervezetét, főleg a tengeri szállítómunkásokat, a vasút-, posta- és távíró-alkalmazottakat, hogy legyenek készek adott jelle - a nemzetközi iroda utasításait követve - minden olyan munkát beszüntetni, amely közvetlen vagy közvetett módon a jelenlegi magyar kormány érdekeit szolgálja. "Mire ezek a bojkott-felhívások megszülettek, a Tanácsköztársaság - Tormay Cé-cile találó kifejezésével élve: a patkányládás - emigrációja már elvégezte munkáját."

"A nyugati közvélemény csak az emigráció torzító tükrében látja a magyar eseményeket. Senki sem beszél az oroszországi terrortól, senki nem emlékszik már a magyarországi vörösterorra, mindenki csak a fehérterrortól hall. Az emigráció sikere volt ez. Büszke is volt rá. Kunfi meglehetősen alapította meg évek múlva, hogy bár > a finn fehérterror vé-rengzőbb és kíméletlenebb, szörnyűbb volt, mint a Horthy-terror <, erről az utóbbiról mégis hasonlíthatatlanul többet hallott a világ, éppen az ő propagandájuk következtében." Végső céljuk természetesen nem pusztán az, hogy megbuktassák a törvényes magyar kormányt, hanem hogy visszatérjenek a hatalomba. "A visszatérésnek azonban útjában áll az otthoni polgári kormányzat. Arra, hogy ezt a kormányt a magyar közvélemény megnyerésével buktassák meg, nem is gondolhatnak. Hitelüket ugyanis otthon, azon nép körében, amely hónapokig szenvedte ballépéseik súlyát, s amelynek unokái még évtizedek múlva is érezni fogják azt, teljesen elveszítették. Ettől megértést soha többé nem remélhettek, csak a legnagyobb ellenállást várhatják. Maradt még egy menedékük:

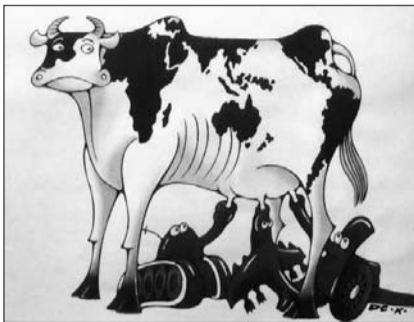
a külföldi államok közvéleménye, amely - szerencsésükre - rosszul vagy alig van informálva otthoni szereplésükről, s amelyet ennél fogva könnyű félrevezetni."

A vörös emigráció gyűlölete, aljassága határtalan. Mindenkivel szövetkeznek Magyarország ellen. Elsősorban a kisantanttal. Beneshez rohagnak, a szerbeknek, románoknak gazsulálnak, és Jászi Oszkár vezetésével arra biztatják az utódállamokat, hogy indítsanak háborút az ország ellen, vonuljanak be Budapestre, és döntsék meg a kormányt. Totális háborút hirdetnek az elszakított területek magyarsága ellen is. Kun Béla így ír 1921-ben a Vörös Újságban: "Nem szabad követelni, hogy a magyarság az elszakított területeken a népszavazást, az önrendelkezési jogot érvényesítse. Hasonlóképpen nincs szükség a kulturális önkormányzatra sem. A magyar nyelvű kommunistáknak kötelességük tiszteletben tartani a volt Magyarország területén alakult államok entente-imperializmus által megszabott határainak integritását. Ez a tétel a kommunisták nemzetközi politikájának alapja Közép-Európában."

Az elszakított területeken élő magyarok jogfosztottságáért a magyarságot okolják. A vezető szerepet ebben is Jászi Oszkár viszi. Maniu gárdistái Nagyajtán fejével vágják le a székejszék férfiak fejét az iskola udvarán, Jászi pedig a Bécsi Magyar Újság 1920. december 19-i számában ömlengve dicséri Maniut "fölszólító intelligenciájáért és korrektségéért". 1922. június 23-án pedig így ír ugyanott: "A magyarság az, amely szervezetlen, vezértelen és passzívan viselkedik. (...) Lám, Jorga Miklós, az ultra sovínista román professzor is megmondta, hogy azért nem lehet román-magyar kultúrát alakítani és a magyarsággal együttműködni, mivel a magyarok még mindig megtartották régi felfogásukat, és olyan nagy szerepet akarnak játszani, mint Szent István korában. Szokjanak hát bele végre a kis szerepbe." Legalább tudjuk, honnan szedte a kései utód, Kovács László a 2002-es jelszót: "Merjünk kicsik lenni!"

A legmegdöbbentőbb mindezek felül az a gátlástalanság, amellyel a legképtelenebb hazugságokat is habozás nélkül leírják. "Hosszú sorozatát lehetne összeállítanunk a rosszindulatú, hazug híreknek, amelyekkel Magyarországot nemcsak gyűlöletessé, hanem minden művelt, jó ízlésű ember előtt örökre utálttá akarták tenni. Európa fekélyének nevezték, amelynek, ha a nevét hallja valaki, el kell fordítania a fejét, be kell hunynia szemét, csak hogy erőt vegyen e név kimondásakor támadó undorán. Leleményük kifogyhatatlan a hamis hírek gyártásában: Debrecen különítmények szállták

meg, le akarják törni a kálmunistákat - mondja a Bécsi Magyar Újság, számítva arra, hogy nem mindenki tudja Európában, hogy Magyarország kormányzója is református vallású." (Ma az a hír járja be Európát, hogy a kormány megszüntette a vallásszabadságot.) "Horthyék megmérgezik gróf Tisza István gyilkosait - újságolja Az Ember (1922., 2. szám); lassan ölé méreggel pusztítják el a börtönben a vádlottakat - akik még évek múltán is élnek." (Ma az a hír járja be Európát, hogy állami felügyelet mellett üldözik acigányságot, ártatlanul, politikai megrendelésre állítják bíróság elé az előző kormány tagjait és tisztségviselőit, továbbá megszüntették a bíróságok függetlenségét.) "Ha mozgalomról hallanak, hogy Budapestet furdóvárossá akarják fejleszteni, az európaiak elrettentésére felkiáltanak: nem lehet! Pestisveszedelem fenyeget! - s idéznek hamisított tisztifőorvosi jelentéseket a pánik készülődéséről." (Az Ember, 1922., 13. szám.)

Ma az a hír járja be a hazai sajtót, hogy az új alaptörvény megünneplésére az Operában összegyűlt "fideszes közönség" ellopta a rézkorlátok gömbjeit, a kristály hamutartókat, továbbá nem fizette ki a büfében a számláit. Andrasew Iván kezdte a Népszavában, ráadásul az operaház igazgatójára, Okovács Szilveszterre hivat-

kozva hazudozta tele lapját ezzel a szemétséggel. Majd a hírt felkapta az MSZP szóvivője, bizonyos Török Zsolt, megfejelve azzal, hogy ezért természetesen Orbán a felelős, akinek ezért is mennie kell. Okovács Szilveszter közölte, soha, sehol és senkinek nem mondott ilyet, továbbá a következő apróhírek vannak az ügygel kapcsolatban: az Operában soha nem voltak rézkorlátok. Az Operában 1999 óta tilos a dohányszívás, így kristály hamutartók sincsenek. Valamint a gálaest idején zárva volt a büfé. A többi stimmel. Kun-Kunfi-Andrasewet és Linder-Garbai-Törököt mindez persze cseppet sem zavarja. "Ezt az eljárást nem magyarozhatja meg semmiféle taktika. Az elvetemültségnek olyan foka ez már, amely a rosszat önmagáért követi el. Igaz, ezt könnyen megtehetik, mert semmi kötelék sem fűzi őket ahhoz a földhöz, amelyről elszármaztak. Ennek az országnak a szenvedése hidegen hagyja őket." Mályusz Elemér szavai ezek a vörös emigrációról. És fájdalomosan és unalmasan és vérlázítóan ismétlődik minden.

(A szövegben található idézetek Mályusz Elemér: A vörös emigráció című művéből valók. Attraktor Kiadó, Mária-besnyő-Gödöllő, 2006).

www.demokrata.hu

(Lásd még: „Csapó Endre: Vörösök — régen is, most is” — Európai Idő 2012/6 — 11. oldal)

Bayer Zsolt

A gyarmatokon

Ritkán foglalkozunk e hasábon a 168 Óra című hetilapban megjelent írásokkal, de most kivételt kell tennünk. Ugyanis a legutóbbi 168 Órában valami olyasmi jelent meg, ami mellett nem lehet elmenni szó nélkül.

A lap hosszú interjút közöl Róna Péter közgazdással. Ebben az interjúban a nemzetközi hírű professzor – egyebek mellett – a következőket állítja (idézzük a riporter, Buják Attila kérdésnek álcázott állítását is).

Buják Attila: „(...)Mivel az uniót már nem Brüsszel vezeti, hanem Berlin, Merkel »nevezi ki s váltja le« a perifériák országainak miniszterelnökeit.

Róna Péter: Így van, és ez Magyarországra is áll. A Nyugat a közelmúltig azon hezitált, hogy Orbánt ejtsék-e vagy a helyén hagyják. Ezt komolyan mérlegelték. Végül megúszták. A perdöntő a relatíve magas belföldi támogatottság volt. A békemenet valóban kormányt mentett.

Buják Attila: Ebből következik, hogy Orbánt nem fogják kívülről meneszteni.

Róna Péter: Ha lehet, ettől tartózkodnak. Túl kínos. És még mindig komplikációmentesebb hatalomban hagyni őt, mint kiszámíthatatlan megoldásokat keresni. Ez a Merkel-Orbán-paktum politikai logikája. »Maradhatsz, ha beállsz a sorba.«

Nos, ilyesmit azért egészen kivételes és ritka alkalmakkor lehet olvasni a hazai sajtóban. Illetve

fogalmazzunk pontosan: ilyesmiről a jobboldali sajtó szokott olykor cikkezni, szinte félve és előre elnézést kérve öngyilkos bátorságáért, és soha nem marad el a balos sajtó és a megmondóemberek reakciója: „Ti ott mind paranoiások vagytok, összeesküvés-elméleteket gyártotok, betegek vagytok. Kár is veletek vitakozni.”

Most azonban a hazai bal- és liberális oldal vezető hetilapjában írják le mindezt, a legkisebb ségnykezés nélkül. Meg sem kísérlék becsomagolni a mondanivaló brutalitását. Erre mondjuk, hogy ilyen még nem volt. Vagy azt is mondhatjuk kajánul, mi itt tudtuk, hogy belepisltek a medencébe, de azt nem gondoltuk volna, hogy egyszer megteszik majd a trambulínról is. Hát, most megtették.

Nézzük először, ki is Róna Péter! A Wikipédián ezt találjuk róla:

„Róna Péter (Miskolc, 1942. május 4.) közgazdász, jogász, üzletember. 1956-ban

emigrált az Amerikai Egyesült Államokba. Egyetemien elvégzése után előbb egy ügyvédi iroda, majd egy minisztérium munkatársa volt, később a brit bankszektorban dolgozott. 1986 és 1990 között a J. Henry Schroders bank elnök-vezérigazgatója. 1990 és 2004 között a NABI buszgyártó cég magyarországi leányvállalatának alapító elnöke, valamint az Első Magyar Alap elnök-vezérigazgatója. Több egyetem oktatója. (...) Üzleti munkái mellett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar nemzetközi jogi tanszék óraadója volt 2004 és 2010 között. 2006-ban címzetes egyetemi tanárrá avatták. Emellett az ELTE és a Pécsi Tudományegyetem gazdasági ta-

nácsának tagja volt. 2008-ban az Nemzetközi Valutaalappal (IMF), valamint az EU-val való hitel-megállapodásról folytatott tárgyalásokon a második Gyurcsány-kormány tárgyalóbizottságának tanácsadója volt. 2010-től az Oxfordi Egyetem Blackfriars College gazdaságtörténeti vendégkutatója.”

Tehát Róna Péter nem akar ki. Róna Péternek „vannak kapcsolatai” s „vannak információi” — bármit is jelentsen ez valójában. És Róna Péter nyíltan bevallja a 168 Órában, hogy az EU vezető nagyhatalmának első embere dönt a „periféria” országainak miniszterelnökeiről.

Innen, ettől a kijelentéstől kell elindulnunk. Ez a kályha, amelytől indulva eltöprenghetünk az EU demokraciá-felfogásáról és demokracia-gyakorlásáról. Innen érdemes és kell végiggondolnunk, vajon gyarmatként viselkednek-e mivelünk és gyarmatként gondolkodnak-e mirőlünk. És színes üvegyöngyökért meg csontfésűért „vásárolják-e” meg mindenünket, egyebek mellett a lelkünket is...

Róna Péter szavainak tükrében kérték ezentúl töprengeni arról, vajon a hazai baloldal — miután végképp elvesztette belföldi támogatottságát — hathatós nyugati segítséggel próbálja-e meg elmozdítani a szabadon választott és rendkívüli felhatalmazással bíró magyar kormányt? S vajon mit ígér e segítségért cserébe a Nyugatnak? Azt, hogy csontfésűért kapható lesz ezután is minden?

És úgy egyáltalán: valójában mit képzelnek ezek az emberek? Honnan van a bátorságuk minde-re? Ki szólta Róna Péternek és a 168 Órának, hogy most már lehet a trambulínról is? És vajon mi lesz majd a kézenfekvő magyarázat minde-re, amiből megint ki fog derülni, hogy mi vagyunk a paranoiások?

Meddig kell eltérni ezt az egész aljas, nyomorult, hazug, szemfogató és farizeus színjátékot? Meddig?

